

[Jørgen Junior]

ces herhjemme, som er baggrunden for den urimelige forskelsbehandling, som Johannesskolen nu bliver udsat for.

Endelig må jeg sige, at en almindelig anstændig opfyldelse af afgivne løfter naturligvis også tilsiger en bevarelse af Johannesskolen.

Jeg føler faktisk, at det kan siges så stærkt, at en nedlæggelse af Johannesskolen er intet andet end en socialdemokratisk manipulation med befolkningens ønsker, en manipulation, som jeg skal gøre mit til ikke lykkes.

Hagen Hagensen (KF):

En del af dette tings medlemmer har været ude at se på Johannesskolen i de senere dage. Det har jeg ikke været. Det behøver jeg ikke, for jeg kender den fra en periode for omkring 20-30 år tilbage, da mine børn gik dér, og allerede dengang undrede man sig over, at der virkelig kunne præsteres så god undervisning i den skole, som tilfældet var det, sådan som den var, og derfor var der også allerede dengang tale om, at nu skulle man se at få skolen bygget et andet sted. Det er gået sådan for os, der har levet og boet på Frederiksberg – for mit vedkommende hele mit liv – at vi i de sidste mange år har regnet med, når vi gik på Troels-Lunds Vej, at her skulle Johannesskolen ligge. Vi har været kede af, at det ikke har kunnet ske før, men nu var der altså tegn i sol og måne på, at nu kom endelig den dag, hvor skolens forhold kunne blive bragt i orden i løbet af et stykke tid.

Jeg nærer den største beundring for de fire skoleledere, jeg har kendt, hvoraf jeg ser nogle her i salen i dag, fordi de overhovedet sammen med deres lærerkorps og for resten også med dem, der har været elever på skolen, har kunnet gennemføre det, de har kunnet gøre, i årenes løb.

Johannesskolen har vundet hævd på at være på Frederiksberg. Der er et behov for den, selv om vi føler, at vi har et godt skolevæsen i vor by, som kommunen tager sig af. Der er alligevel et ønske om at have frie skoler, og vi har ikke for mange af dem. Derfor har vi med glæde set hen til, at Johannesskolen kunne få ordnede forhold, og vi har som sagt set på Troels-Lunds Vej, hvor grunden har ligget rede gennem så mange år.

Det er forståeligt, hvad der er sagt her i dag om de ringe forhold, som skolen har nu. Jeg er på en vis måde ked af, at det er blevet sagt, fordi der trods alt præsteres noget godt selv under de ringe forhold, men jeg ville da meget nødig have, at alt det, der er blevet læst op oven i købet med henvisning til lovbestemmelser af den ene og den anden art, skulle afføde, at man nu begyndte at kigge på forholdene, før de forhåbentligvis i løbet af kort tid kommer således i orden, at Johannesskolen kan leve videre i nye og gode omgivelser.

Men jeg har en særlig grund til at sige noget her i dag. Det er helt klart – og det må jeg lige føje til her – hvad der står i aktstykket om, at man kan fastslå, at institutionen må nedlægges, hvis den ikke får nye og bedre lokaleforhold. Hr. Albertsen, som hr. Flygaard lidt flot udnævnte til 1. viceborgmester på Frederiksberg – det er han nu heldigvis ikke endnu, om han nogen sinde bliver det, han er 2. viceborgmester – har også naturligt været med til at stemme for, at man forlængede byggetilladelsen, således at skolen kunne komme i gang, når forholdene var dertil. Men så sker der det, at samme hr. Albertsen, der jo er en magtfuld person herinde, skriver et underhåndsbrev til den daværende undervisningsminister og siger noget helt andet. Dér garderede han sig jo godt, for det var et underhåndsbrev, og det har aldrig været meningen at nogen skulle have at vide, at han gerne ville have noget helt andet derude, men udadtil kom han på linje med alle andre i Frederiksberg kommunalbestyrelse – hvor både den nuværende undervisningsminister og jeg selv engang har siddet – til at stå som den, der naturligt ville have, at Johannesskolen skulle have lov til at bygge, og så var han jo helgarderet, hvis den daværende undervisningsminister havde bestemt noget andet, for så kunne han sige: hvad sagde jeg ude i min by, og så alligevel have ordnet tingene på den måde, han gjorde.

Der er nogle af os, der har dobbeltmandater, og jeg hører også til blandt dem, der siger, at det kan man godt bestride, men man skal nu helst tale ærligt og ligeud i alle de egenskaber, hvori man har offentlige hverv. Man skal ikke spille dobbeltspil, og man skal i hvert fald ikke have en dobbeltmoral, som hr. Albertsen har vist at have, hvor han oven i købet i denne sag som i andre, når det dre-